

Jana Dohnalová

NOVÉ POHÁDKY Z ČERNOVICKA

O čertovském důchodu

Původně se říkalo, že v kraji pod Svidníkem bylo hodně lesů, byla tu tma a bažiny a když se lesy vykácely a bažiny vysušily, vzniklo na krásném slunném místě město, kde už nebylo černo více. Později se ta dvě slova spojila a vznikly Černovice.

Podle nejnovějších poznatků to však bylo docela jinak a město své jméno dostalo v pradávných dobách, kdy v tomhle kraji pod kopcem Svidníkem pobýval poslední čert, co byl kdy na Vysočině spatřen.

Čert Kopejtko byl starý vysloužilce, co už skoro půl milionu let chytal na světě hříšníky a tak není divu, když někdo pracuje takhle dlouho, je už z toho trochu unavený. Jednou řekl Luciferovi, že už toho má dost, pořád se někde po světě plahočit, a že by rád šel do důchodu. Lucifer byl uznalý vládce a tak řekl Kopejtkovi:

„Poslyš, nechám tě v klidu odejít na odpočinek, ale musíš mi přinést do pekla ještě jednoho posledního a zvlášť těžkého hříšníka.“

Kopejtko si vzdychl, to mu byl čert dlužen, nechtělo se mu, ale bylo to naposledy, tak že to nějak přežije. Zeptal se Lucifera, kdo, že ten hříšník je, a co tak hrozného dělá a Lucifer mu řekl, že je to mlynář a že šidí na míře, každého,

kdo si u něj dá semlít, že už se na to ani peklo dívat nemůže. Ten mlynář jen lakotí zlaťáky a zašívá je do polštáře.

Když mi ho přineseš, Kopejtko, i s tím polštářem..“ pravil Lucifer, vidouc, že se Kopejtkovi pranic nechce...”dám ti ten jeho mlýn za odměnu a budeš v něm moc na odpočinku hospodařit, místo toho hříšného mlynáře!“

To se Kopejtkovi začalo zamlouvat, sám už se viděl v mlynářské čepici a bílé zástěře, která se tak lišila od usmolených čertovských. Vydal se tedy znovu na svět.

Najednou stál u rybníka a mlýnské kolo pod náhonem vesele klapalo. Kopejtko si zamnul ruce, a povyskočil, jak se mu ten mlýn líbil. Mlynáře dostat do pekla bude hračka. Měl už vymyšlený strategický plán. Nechá se v mlýně najmout jako pomocník a bude čekat, až přijde noc. Ani si nevšiml vodníka, který ho z náhonu pozoroval.

Když všechno tvrdě spalo, připlížil se k mlynářovu loži a šup, už ho souká do komína i s tím polštářem plným zlaťáků, který měl pod hlavou a už s ním letí komínem ven.

Lucifer ho pochválil a tak se Kopejtko stal za odměnu v mlýně mlynářem. Tuze se mu to líbilo. Chodil celý v bílém, stejně jako kdysi pantáta mlynář a vůbec byl od něho skoro k nerozeznání. Jen lidi, co pantátu znali, říkali, že to snad není ani on, že jejich pantáta mlynář jim nikdy nedával míry tak rovné a nešizené. No, a jednou, když se koupal při měsíčku za mlýnem v rybníce, aby smyl bílý moučný prach, viděli ho chasníci ze vsi, co se tou dobou vraceli z hospody.

-Vidíte, co to má náš pan táta na hlavě?, snad nějakou bouli, a co bouli, rovnou dvě. Ráno už celá ves věděla, že pantáta mlynář není pantáta mlynář, ale rohatý čert.

Šušovalo se, že si dozajista pro někoho přišel, a že tu bylo hříšníků víc než dost, začali se ho bát. Už k němu do mlýna nikdo nechodil, třebaže míry byly rovné a nešizené. A jak už to tak bývá, strach má velké oči a spousta těch hříšníků proto v noci oka nezamhouřilo a pořád jen poslouchali, jestli jim něco divného nepraská v komíně. Starosta, který z nich byl hříšník největší, svolal takhle jednou radní a řekl jim, že už to dál nejde, že se budou muset čerta zbavit. Kopejtko si

zrovna liboval, jak se mu ve mlýně pěkně daří a jak si ten svůj důchod uměl zařídit, když tu dvě siláci na zápraží! Chytli ho každý z jedné strany za ruce a už ho vláčí ven ze mlýna. Kopejtkovi nepomohly nářky ani prosby, zamkli ho do mlýnského kola, aby jej hezky šlapal a pomáhal tak vodě a mlelo se rychleji. Jenže vodník mu to mlýnské kolo záměrně brzdil, takže Kopejtko si zase zoufal.

"Achych ach, takhle jsem si ten důchod nepředstavoval. Z té studené vody a z toho neustálého vlhka jsem chytil rýmu a jistě chytnu i reuma..."

Jenže z toho hlasitého trvalého nářku začala vodníka brnět hlava a sám dostával migrénu, proto zvolal na Kopejtku:

Jestli mi okamžitě nepřestaneš plašit ryby, proměním tě za trest v ropuchu!"

„Přestanu, když mi pomůžeš ven!“

„Proč, neutečeš sám, vždyť jsi čert!“

„Jenomže, čert v důchodu, kňoural dotyčný a čerti v penzi přicházejí o všechny své čáry...“ škytl Kopejtko. Jediný, co mi z čertovské živnosti zbylo jsou tyhle dva růžky, co mám na hlavě, jsem teď obyčejný smrtelník a taky brzo umřu, jestli mi nepomůžeš.“

Vodníkovi to pořád nějak nešlo do hlavy, ale nakonec se rozhodl, že Kopejtkovi pomůže, no, ostatně kdo by stál o to mít pořád migrénu. A čert Kopejtko, ten když byl z kola venku, radostně upaloval, co nejdál od mlýna i od městečka a nikdo ho už nikdy v tomhle kraji nespáčil, ani žádného jiného čerta a když tahle pověst zlidověla říkalo se, že od té doby tu nikdo nespáčil čerta více z čehož se vžil později i název pro celé městečko Čertovice a ještě později Černovice.

O princí Bojsovi a princezně Nebavě

Za časů, kdy velkému vozu teprve dorůstala kola a po zemi chodili i za bílého dne čarodějové, všelijací kouzelníci i trpaslíci, slavila se v království Šibalském veliká svatba. Král Matyáš bral si princeznu Svatavu za svou ženu. Ke svatbě jim přišla blahopřát i shrbená stařenka, potulná prodavačka ovoce a bylinek, co se o ní říkalo, že umí čarovat a odpomáhat od zlého, ale i zlé svolávat. Do hradu ji proto nejprve nechtěli vpustit, ale královna nakonec přemluvila svého chotě, aby si od žebračky směla vzít její svatební dar - obyčejné červené jablko.

"Urozená paní, když jablko rozkrojíš vejpůl, dozvíš se jestli se ti narodí dívka či chlapec." Pravila stařena. Královna jablko rozkrojila. Objevil se černý křížek. Královna se zeptala stařeny, co znamená. Ta jí řekla, že se jí brzy narodí chlapec. Král, královna i všichni hosté v hodovní síni se zaradovali. "Bude to dědic trůnu má paní, dej mu jméno Nebojsa, aby mohl konat činy udatenství a nakonec zachránit i princeznu Nebavu, ze spárů zlých loupežníků, která se za pár dnů narodí v sousedním království." Pokračovala stařena. Najednou z přepůleného jablka vylezl červ. Bílý, tučný a našťvaný, že ho někdo ruší při jídle. Královna upustila nůž, kterým jablko krájela a zakryla si oči. V sále rázem zavládlo hrobové ticho. "Co to znamená, řekni mi rychle, co to znamená..." ptala se stařeny. "Červ v jablku nikdy nevěstí nic dobrého, budeš si muset dávat velký pozor, aby se sudba vyplnila, neb stihne vaši zemi velké neštěstí." Všichni při těch slovech koprněli hrůzou a zábava byla rázem ta tam. První se vzpamatoval králův starší bratr Zdislav, a rozkřikl se na babku: "Lžeš, ty stará čarodějnice, nikdo ji neposlouchejte, vždyť nám přišla jen zkazit skvělou hostinu, tím, že nám tu předkládá červivá jablka! Jenom znechutit nás chtěla ...odved'te ji z hradu!!! Hned!! Nechte ji vypráskat z města!!" Stařenu odvedli a hněv králova bratra zdál se být někomu spravedlivý, jiní nechápali, proč proti stařeně tak prudce zakročil. Zdálo se, že nechce, aby hovořila dál a královna se tak více dověděla o budoucnosti svého syna jenž se má narodit. Když stařenu vyváděli z hodovní síně, volala ještě na královnu "Nezapomeň královno, musíš dávat velký pozor, aby se sudba vyplnila, jinak království stihne velké neštěstí..." Zavřely se dveře a v

hodovní síni, jindy tak veselé, nikdo ani nedutal. Jen králův bratr přesvědčoval všechny, aby si z té nesmyslné věštby pranic nedělali a bezstarostně hodovali dál. Nikdo ale nemohl, zraky všech přítomných spočívaly na stole, kde ležel zbytek jablka.

Věštba se začala plnit.

Královně se narodil syn a tomu dala jméno Nebojsa.

Jednou v noci se však nad kolébkou zjevil strašlivý stín, zahalený v černé kápi. Dvě kostnaté ruce se vysoukaly z rukávů, popadly z kolébky spící dítě a zmizely v černé tmě.

Sešlo se mnoho šamanů a kartářek. Jeden tvrdil, že prince vězní ve svém paláci kdesi ve vysokých horách zlá čarodějnice, jiní tvrdili, že to nebyla čarodějnice ale čaroděj a další mínili, že to byl vodník z leknínového jezírka v královské zahradě. Každý jasnovidce si za takovou službu odnesl pěkný balík peněz. Bylo upáleno mnoho čarodějnic i čarodějů, vysušeno leknínové jezírko na královské zahradě, ale princ nikde.

Od jeho zmizení se království přestalo dařit. Hned za pár dnů po princově zmizení našli králova bratra Zdislava ležet v hlubokém černém lese z hlavou rozraženou vejpůl a docela mrtvého.

Pak následovalo období velkého sucha, pár nájezdů loupeživých vojsk, záplavy střídaly požáry a kruté zimy a dříve tak veselé království Šibalské se změnilo ve vydrancovanou a zpusťšenou zemi.

Tam, kde dříve bylo veselí, byl teď jen smutek a pláč. A to se nevyhnulo ani královskému paláci. Tam všichni vzpomínali na proroctví stařenky a marně ji všude hledali. Král hořce litoval, že poslechl svého bratra a nechal ji vykázat z města.

Když už skoro přestávali doufat, přiběhl komoří, že na tržišti spatřil stařenku na vlas stejnou jako ta, která přišla o svatební hostině. Král poručil, aby ji přivedli do paláce. Ve dveřích poznal, že je to ona a začal se jí omlouvat za příkoří, které jí způsobil na popud svého bratra.

Stařenka se ale jenom usmála.

"I to nic, tvůj bratr Zdislav se zřejmě bál, abych neprozradila víc a neřekla pravdu celou. Věštba říkala, že syna vám unese velmi blízká osoba a sudba tedy nebude moci být naplněna a království se povede špatně. To tvůj bratr unesl malého prince... protože sám nemohl mít dědice."

Ale král opět nevěřil. Za to, že se o jeho mrtvém bratru vyjádřila takhle hanebně, nechal jí vsadit do nejtemnějšího žaláře.

Když to viděla královna, řekla s pláčem králi, že stařenka jistě ví, kde hledat jejího syna. Král nemohl snést slzy své choti a dal do žaláře poslat.

"Zmizela jako pára nad hrncem, vaše veličenstvo" dušoval se žalárník "...na mou duši, ze zamčené cely" zapřísahal se, aby si snad někdo nemyslel, že se opil a v noci zapomněl zamknout. Královna bědovala, že teď už o svého syna zřejmě přišla nadobro a pohromám v království nikdy konec nebude a král, ten jen mlčky přemýšlel, o tom, co babka řekla, o tom, že možná měla přece jenom pravdu a jeho bratr skutečně syna unesl. Ale co se s ním stalo poté, co bratrovu mrtvolu našel v černém lese, nevěděl ani on, ani královna. V zemi nastal ještě větší smutek.

Jednou se ale roznesla radostná novina. Královně se narodil další syn.

Teď všichni s příchodem nového dědice očekávali, že se vše obrátí k lepšímu.

I dali mu také jméno Nebojsa, stejně jako prvorozenému, snad doufali, že v jeho osobě se může sudba naplnit a tím být celé království zachráněno od všech pohrom. Královští rodiče do svého druhého potomka vkládali velké naděje. A léta plynula. Proroctví se začalo naplňovat.

"Princezna Nebava unesena loupežníky!!! Princezna Nebava unesena loupežníky!!! Volal na nádvoří místní nosič dobrých zpráv. Král si ustaraně mnul bradu. Zatímco Nebojsa, už sedmnáctiletý krásný a ztepilý mladík, se vznešeně procházel po nádvoří, když tu přišel král s královnou a s nimi dva bojovníci v plechovém brnění. Jak princ Nebojsa viděl ozbrojence, celý se rozklepal.

Král vytáhl Nebojsu, který se schoval v odpadkovém koši. "Kluk nám sice vyrostl, ale bojí se pořád a úplně všeho a vůbec, vy dva převed'te mu, jak se má bojovat."

Na nádvoří o sebe třesly zbraně dvou těžkooděnců. Král s královnou sledovali boj, zatímco princ se zase schoval a volal: "Pomóc, maminko, tatínku at' toho nechají, já se strašně bojím" a schoval se celý roztřesený za královninu širokou sukni. Královna jenom spráskla ruce.

"Tak mám takovou obavu, má drahá, že si princeznu Nebavu loupežníci asi nechají..." pravil zarmouceně král.

"To se nesmí stát," zvolal královna, "sudba se musí naplnit a princ Nebojsa Nebavu zachránit!"

Princ, chvějící se za trůnem, však jen roztřeseně hlesne: "Ale maminko, tatínku, to po mě nemůžete chtít, abych šel loupežníkům hlavy stít, já se bojím, vždyť víte, že bydlí v černém lese...Tam nepůjdu, at' si princeznu zachrání kdo chce..."

"To je malér, to je malér" bědoval král jen tak pod vousy a královna se na místě rozplakala. A tak zvolna uhasínaly poslední naděje, které oba vkládali do hrdinství svého syna. Nebylo divu, protože Nebojsa druhý se opravdu trochu nepovedl. Skrze své zženštilé mravy byl pro smích celému království. Miloval krajky a prachové peřiny a v jeho sedmnácti letech s ním v pokoji musela stále spávat stará chuva, spal při rozsvíceném světle, aby se do jeho ložnice nemohlo pod rouškou tmy vplížit nějaké strašidlo a když na střeše zamňoukala kočka, hned se celý zpotil hrůzou, že už si pro něho jistě jde nějaké hrozné a krvelačné zvíře, jistě takové, jaké před léty uneslo jeho staršího bratra.

Král se radil s mnoha učenými mudrci, kteří Nebojsovi připravovali nejrůznější lektvary chrabrosti a léčili ho, jako by snad strach byla rýma a nebo zlomená noha.

A výsledek...? Počinání mastičkářů zase jenom ztenčilo královskou pokladnici.

Král rozhodl, že se musí něco vymyslet.

Jediné, co vymysleli, bylo opít prince čerstvým odvarem z makovic a se dvěma pochopy ho odnést do černého lesa. Královna k tomu nechtěla nejdřív svolit, byl to její poslední syn, o jednoho už přišla, ale král jí povídá:

"Když nechce hora k Mohamedovi.... musí Mohamed k hoře!" Což na tu dobu znělo nejen velmi exoticky, ale i značně učeně a tak když královna viděla jakého učeného a moudrého člověka to má za manžela, nakonec usoudila a přesvědčila sama sebe, že je to to nejmoudřejší rozhodnutí a konečně svolila. Chtěla jít ale s nimi, aby se s milovaným a jediným synem mohla ještě rozloučit.

Když pokládali prince v lese, udělala mu na čele křížek, aby jej doprovázeli všichni svatí a znovu se rozeštkala.

"Tak s Pánem Bohem synku, to víš ,sudba je sudba..."

Když se princ v lese probral, bolela ho hlava a zjistil, že kolem dokola něho stojí lapkové. Pět zarostlých chlapů, ozbrojených po zuby dýkami a mačetami. Hrůza z nich šla i při světle lucerny, kterou držel jeden z nich, aby si na Nebojsu pěkně posvítil.

"Ne...ne..nezabíjejte mě, dám vám co mám!" a začal si šacovat kapsy.

Rozechvěl se ještě víc, když na něho houknul velitel lapků.

"Hej člověče a co ty tu vlastně chceš takhle v noci?"

"Já...já...já jsem princ Nebojsa a jdu zachránit princeznu Nebavu ze spárů zlých loupežníků!" prohlásil princ, nevěda, že stojí právě před nimi. Vždycky si loupežníky představoval docela jinak. Jako příšery nelidského zjevu s obrovskými zuby... Strach má zkrátka velké oči.

"Ty, jo?... princeznu, jo....hahaha." ukázal velitel na roztřeseného prince a rozesmál se na celý les.

" Vyřid'te ho beze mne. Jdu se napít." řekl svým pacholkům. V tom se náhle na pasece objevila sama princezna Nebava a houkla na velitele " Hej ty, co se směješ, jasně že mě má zachránit jak mu to sudičky předpověděly, už tu na něj čekám celou věčnost, protože už mě to tady s vámi ani trochu nebaví, takže ho koukejte pustit ať mě může zachránit a věštbu tím naplnit." Rozkázala lapkům.

"Tak pozor panenka, tak jednoduchý to nebude a už vůbec né zadarmo... nejdřív výkupný"

To princeznu našťvalo.

"Já vám dám výkupný!" křikla a pustila se do loupežníků hlava nehlava. Bum.Bum.Bum.Bum.

Nebojsa, když to viděl, samou hrůzou zkoprněl a pak omdlel. Jak to princezna spozorovala, ustala v boji.

"Tak moment," otočila se k princovi, "tahle třasořitka, že je můj souzený zachránce?, no to by se vám líbilo chlapi mizerný, aby ženská všechno vodřela! To mě nebaví a vůbec, v životě to chodí úplně jinak a mě už to v pohádkách stejně rozčiluje, kašlu na to. Vždyť tohle není Nebojsa, ale spíš Bojsa, tak by muměli říkat!" a odhodila meč kamsi do tmy hlubokého černého lesa. Princovi jméno Bojsa za jeho bojácný postoj už zůstalo.

Velitel lapků se jí zdál lepší chlap a navíc i pohlednější. Tak k němu přišla a omdlela mu do náruče. Ten ji zvedl a když se probrala, poručila, že on musí být jejím manželem, ať se děje co se děje, ať zvednou ze země toho poseroutku Bojsu a že musí všichni horem pádem do jejich království a že princezna musí svého ženicha představit tatínkovi. Velitel lapků, pamatoval na to, co se sluší a taky na to, že ke svému budoucímu tchánovi nemůže přijet jen tak s prázdnou a ještě ho žádat o ruku jediné dcery a tak naplnil truhličku zlatáky, co stačil nashromáždit za svou lapkovskou kariéru a vyrazili. Jenomže do země, odkud princezna pocházela, to bylo značně daleko. Pátého dne putování už fňukal princ Bojsa tak neodbytně a úpěnlivě, protože se mu stýskalo po jeho krajkových nadýchaných peřinách, až to jeho staršího bratra rozčililo natolik, že nakázal: Odvezeme toho ufňukance domů do jeho postýlky, ať si tam fňuká do královských polštářů a neotravuje!"

V království Šibalském z toho byla velká sláva, že se jim Nebojsa, tedy vlastně Bojsa vrátil i s princeznou Nebavou, kterou sice nezachránil, ale hlavně, že je doma a princezna už nemusí sloužit loupežníkům. Ale kdo že to s ní vlastně přijel???

"Lidičky nebojte se, Lotrando je sice velitel lapků, ale nikomu nechce ublížit a na důkaz, že nechá svého loupeživého řemesla, chce odevzdat všechny naloupené

zlatáky mému tatínkovi jako moje věno." Pravila princezna ke všem co se shromáždili na náměstí a Lotrando vyzvedl na důkaz truhlici se zlatáky nad hlavu. Když král truhlici uviděl, rychle běžel, aby se podíval zblízka a zahlédl na jejím kování znak svého království!! Ptal se, kde velitel lapků truhlici sebral a ten mu vyprávěl, že jej v ní našli jako malé dítě loupežníci. Ti truhlici uloupili jakémusi pocestnému v domnění, že v ní naleznou poklad, když v ní ale našli dítě, vychovali ho a posléze naučili svému řemeslu.

"Vidíš králi..." Ozvalo se najednou za jeho zády. Když se otočil, stála za ním stařena s košíkem těch nejčervenějších jablek a pokračovala.."není to náhodou ta truhlice, kterou postrádáš od doby, kdy zmizel princ a tvého bratra našli mrtvého?" Usmála se. Král se na chvíli zamyslel

"To by ale znamenalo..."?

"Ano to znamená..." opravila jej stařenka.

A král se rozzářil velikou radostí a objal velitele lapků před nic nechápající královnou i ostatními poddanými.

"To je přece náš prvorozený Nebojsa...vrátil se!" Volal král radostně.

"A vysvobodil princeznu Nebavu...to znamená, že se sudba naplnila a našemu království se bude dařit dobře." Zajásala královna a slzy jí vyhrkly do očí.

Pak vystrojili velkou svatbu, na které jako hlavní chod nemohl chybět jablkový závin z těch nejčervenějších jablíček bez červů, které jim babka přinesla.

I v sousedním království se všichni radovali z princeznina návratu.

A radoval se i princ, kterému jméno Bojsa už zůstalo. Byl rád, že jeho bratr není loupežník, ale, že se stane jeho novým ochráncem, a hlavně, že se už nebude muset tolik bát. Celá země se radovala, že už nemusí dál být zemí smutnou, že už je zase tak jako kdysi zemí Šibalskou.

Černí rytíři z Blaníku

Podle pověsti jsou v hoře Blaník rytíři, kteří přijdou na pomoc, až nám bude nejhůř. Málo kdo ale ví, že tihle rytíři nebyli vždy dobří a lidem vždycky nepomáhali. Dokonce byli tak zlí, že se proměnili ve tři černé rytíře, kteří po léta sužovali celý kraj.

Začalo to tím, že kníže měl tři syny. Náramně zisku chtivé tři syny, kteří si ve dne i v noci brousili zuby na otcův majetek. Nakonec se proto dohodli, že svého otce zabijí.

To jim ale moc uspokojení nepřineslo, vlastnili teď sice obrovské jmění, ale když přišlo na jeho dělení, uvědomili si, že když všechno rozdělí na tři díly, zbyde každému jen kus zámku a několik kop grošů, což ani jednoho nemohlo uspokojit. Začaly mezi nimi rozepře, až starší prostředního vyzval na souboj a při něm ho probodl skrz na skrz. Když uviděl mladší, jak bratr padl mrtev k zemi, neváhal a střelil po starším hbitě ze svého luku a neomylně jej zasáhl do srdce. Jak ten nejstarší padal k zemi strhl s sebou i velký svícen s hořící svící a celý zámek zapálil a nejmladší bratr v něm uhořel.

Dlouho se o té tragédii nesla zpráva po celém kraji. Jednou v noci, ale shořelý zámek povstal ze svých trosek a stál tu zase znovu, jako by ho nikdy plameny nepohltily. V tom zázračně znovu postaveném zámku se ale začaly dít podivný věci. Začali v něm strašit tři černí rytíři.

Od té doby se v celém kraji vedlo nevalně. Černí rytíři každou noc vyjížděli ze svého zámku a kde mohli tam lidem páchali příkoří. Tu sedlákově nezralé klasy podťali, takže ho připravili o úrodu a živobytí. Tu porybnému stavidlo zvedli, takže mu do rána všechny ryby odplavaly, snad až někam do moře. Nebo rozpoutali najednou takovou vichřici, že porazili naráz hospodáři celý les.

Už to takhle dál nešlo a když lidé zjistili, že jejich cesta vede vždy k Blaníku, mnoho odvážných mladíků se tam v noci vydalo, aby se s nimi utkalo, ale

ani jediný se nevrátil. Každý takový opovážlivec, se proměnil v ztepilý smrk, až z těch smrků byl celý smrkový les.

Za čas už nebyl v kraji nikdo, kdo by se chtěl černým rytířům postavit. Ze zoufalství lidé dovolili, aby šel přenocovat pod Blaník neduživý a bledý Janek, syn vdovy z obecní pastoušky. Když se poprvé přihlásil, že půjde s černými rytíři bojovat, všichni se mu jen smáli, protože byl malý a slabý a věčně tuberkulózně pokašlával. Když už ale nebyl nikdo kdo by chtěl noc pod Blaníkem strávit, řekli tedy Jankovi, ať jde zkusit štěstí. Vdova z obecní pastoušky to samozřejmě oplakala, když ale viděla, že je její syn pevně rozhodnut, napekla mu makových buchet a řekla, s pánem bohem, ať si tedy jde zkusit štěstí.

Tak vyrazil Janek s šátkem buchet pod Blaník, když se slunce zvolna začalo chýlit k západu.

Strach neměl, říkal si, inu co, když se stanu smrkem a nestane se mi nic horšího, budu hezky shlížet ze stráně do údolí, uvidím i na obecní pastoušku, co tam bydlí mama, vítr se mi bude prohánět v koruně a budu žít daleko déle, než bych žil jako člověk.

Tak došel až pod Blaník, hezky se uvelebil na louce a jednu po druhé snědl všechny maminčiny makové buchy. Pak tvrdě usnul.

V noci ho náhle probudil z ničeho nic zvednuvší se vítr a on zíral, jak se k němu od města blíží tři černí jezdcí na koních.

Roztřásl jej chlad a netrvalo ani vteřinu a černí jezdcí zastavili přímo před ním, až se od koňských kopyt zakouřilo.

„Ha, co tu hledáš lidská kůže?“ zvolal první.

„Co jsi zač?“ zeptal se druhý.

„Odkud ses tu vzal?“ přidal se třetí.

„Jsem Janek, syn vdovy z obecní pastoušky a chci se s vámi utkat, abyste už víc kraji neškodili!“

Tři černí jezdcí se rozesmáli pohrdavým, dlouho trvajícím smíchem, až se při tom bujarostí zakuckali a museli se tlouct navzájem pěstmi do zad. Když se

dost nasmáli, řekl první. „Ty si troufáš lidská kůže!! A jestli pak víš, co musíš udělat, abys nás přemohl...“ Janek nevěděl a tak mu prostřední řekl:

„Mého staršího bratra, který se dobře osvědčil v zacházení se sečnou zbraní musíš porazit ohnivým mečem. Mě ve střelbě z luku, a nejmladšího v přeskakování nejvyšší vaty, jakou nikdy nikdo ještě nespáčil. Troufáš si na to?“

Janka zase rozechvěla zima, vůbec mu z toho nebylo dobře po těle a říkal si nu což, co se mi může horšího stát, maximálně prohraju. A statečně přikývl. Obdiv spáčil ve tvářích všech tří černých jezdců. To už ale sesedl ten první, v ruce třímal dva ohnivé meče a jeden hodil Jankovi, ten držel v ruce meč poprvé v životě, ale počínal si nad míru statečně, vědom si toho, že nemůže nic ztratit, že jako člověk byl šťastný a že bude šťastný i jako strom. A při tom zakopl o kořen a jak se snažil s mečem napřaženým nabýt znovu rovnováhy, probodl toho černého jezdce, protože ten takový nenadálý útok nečekal. Janek mu pak jednou ranou uťal hlavu a zmizel meč v jeho ruce i rytíř na zemi. Hned sesedl s koně prostřední a už tu byl slaměný terč a Janek i černý jezdec drželi v ruce luk a ohnivé šípy. Nejdřív vystřelil černý jezdec a šíp jasně hořící minul terč a zalétl mezi stromy do lesa, který hned začal hořet.. Pak vystřelil Janek, ale i jeho ohnivý šíp minul cíl. I další střela zalétla do lesa a ten už plál jasnou červení, takže lidé vybíhali ze stavení a dívali se, jak se pod Blaníkem všichni čerti žení. Najednou však Jankův hořící šíp zasáhl prostředek slaměného terče a ten vzplál, jako nejvyšší vatra světa. Prostřední jezdec zmizel.

„Teď budeme přeskakovat hořící terč“, řekl ten poslední z jezdců. Janek se prudce rozeběhl a pak se odrazil, přelétl oheň, jako by ho nějaká vyšší božská moc nadnášela a padl na druhé straně. Černý jezdec se rozeběhl, skočil, ale nedoskočil, dopadl doprostřed ohně a uhořel stejně jako tenkrát na zámku. Najednou však oheň zmizel a před Jankem místo černých jezdců stáli tři jezdci bílí.

„Děkujeme ti Janku, že jsi nás zachránil“ řekl první.

„Už jsme se poučili a víme, co může způsobit lidská zloba“ řekl ten druhý.

„Proto už vždycky budeme lidem jen pomáhat. Až vám v tomto kraji nejhůře bude, stačí jen zavolat směrem k hoře Blaník a my hned přijdeme.“ Řekl ten třetí.

“A my vám budeme věrnou družinou...” ozvalo se odkudsi a Janek viděl, že smrky se postupně proměňují zase v chasníky Pak všichni nasedli na koně a odcválali k hoře Blaník, kde jsou od té doby připraveni chránit zdejší kraj, stačí se jen otočit k Blaníku a zavolat....

O pokladu pod černovickým kostelem

V malé vsi na Vysočině pod Svidníkem stojí kostel, který dal postavit bohatý kníže z černovického zámku. Vyjel si jednou do okolních lesů na lov. Pronásledoval zrovna krásného srnce, nejhezčí kousek jaký kdy viděl, když jeho kůň náhle uvízl v lesní bažině a propadal se čím dál hlouběji.

Zatím co srnec přeskočil bažinu jako pířko, těžkého pána i s koněm pohltila celé zrádná tůň nebylo z ní úniku. Nezbyvalo, než za záchranu prosit boha a to kníže také udělal; sepjál ruce a začal se modlit

„Bože můj, jestliže mi nedáš zahynout v této bažině, slibuji ti, že ve svém městě dám vystavět veliký chrám na tvou oslavu.“

Než ukončil modlitbu, už mu byla bažina po pás a nešťastnému koni po krk. Najednou ucítil, že se kůň uchytil na pevném dně a směřuje z bažiny, až se z ní dostal šťastně ven.

Kníže dorazil na zámek všecek zablácený až pozdě v noci. Hned ráno nařídil svým ministrům, aby vyčlenili z jeho pokladnice tisíc kop zlatáků a devětset kop stříbrňáků, aby se hned mohla započnout stavba velkolepého chrámu na místě skromného dřevěného kostelíku na návsi. Díla se ujal znamenitý stavitel Matěj. Byl to šikovný a obratný chlapík, dvě sta tovaryšů mu na stavbě pomáhalo. Když si takhle jednou prohlížel plánek budoucího kostela, kroutil jenom hlavou a říkal si:

„Vždyť to je hotová katedrála, hodí se to vůbec do naší malé vsi. Kdyby se tu postavil skromnější kostelík, nějaké peníze pak by mohly zbýt i pro mě.“

Tak uvažoval celou noc i celý den a ta myšlenka mu pak už vůbec nedávala spát. A když náhodou někdy usnul, zdálo se mu o těch penězích a co všechno by si za ně mohl koupit a spal z toho tak neklidně, že často z postele spadl a ráno se probudil na zemi. Zjistil, že nebude mít jinak pokoj, jen když ty peníze získá. Začal nejdřív s předěláváním plánu. Tu umazal věžičku, tam boční arkádu, tu ošidil maltu na písku...a zlatáky, který takhle ušetřil, šly do jeho vlastního měšce.

Jednou, bylo to už skoro rok, přijel se kníže podívat jak stavba kostela zdárně pokračuje a shledal, že je skoro hotová. Byl to však docela obyčejný kostelík, jaký stojí v každé větší vsi a né monumentální katedrála, jakou slíbil Bohu za svojí záchranu. Okamžitě se dovtípil, kdo z toho mohl mít prospěch, aby stavbu tak ošidil a tím jej okradl.

Vydal se za stavitelem Matějem a nařídil prohledat jeho dům, jenomže marně, žádné ulité zlatáky se nenašly. Matěj nebyl včerejší, aby si doma jen tak nechával takovou kopu zlata, už jenom kvůli zlodějům. Zakopal své zlatáky na bezpečném místě pod podlahou rozestavěného kostela. Tak kníže odjel s nepořízenou.

Když se jednou Matěj v noci vydal zlatáky vykopat, nemohl je v kostele najít ať kopal, kde kopal. Bůh, který už se na toho zloděje nemohl dívat, způsobil, že místo kde poklad zakopal dočista zapomněl. Díky tomu tam snad jsou zlatáky zakopány dodnes, alespoň neexistuje žádná zpráva, která by z určitostí potvrzovala, že by je kdo byl kdy našel.

O bojácné volavce

Když se volavka vyklubala, první co uviděla bylo rákosí, které kolem dokola obrůstalo jezero kdesi na jihu Bulharska s vodou zrcadlově průzračnou a řezavě studenou jako břitva. Když byla ještě malá a rodiče se o ní starali, bylo všechno v pořádku, ale jednoho dne nastal čas aby se volavka naučila všechno co každá správná volavka musí umět, to je plavat, létat a lovit drobné rybky. Zatímco ostatní její sourozenci tyto činnosti brali jako zábavu a už dávno se proháněli po jezeře, volavka dosud váhala, zdali do studené vody vstoupit. Navíc počasí ten den nebylo zrovna nejvlídnější, urputně mrholilo a vítr vzdouval hladinu jezera a vytvářel na ní vysoké vlny.

"Bojím se, bojím, že neumím plavat, že mě vlny utopí a nekonečná hladina pohltí..." bědovala s pláčem malá volavka.

Ani létání jí ale příliš nelákalo, zatímco se už dávno její bratříčkové i sestřičky proháněli vzduchem jako šipky, malá volavka seděla v hnízdě, po očku se plaše dívala na oblohu, zataženou a plnou mraků a na dráty vysokého napětí stojící všude kolem jezera a už si představovala tu hrůzu, že třeba není dostatečně silná a vítr s ní tak snadno smýkne do drátů vysokého napětí. Jednou viděla mládě čápa, co se dotklo drátů a pak celé seškvážené spadlo k zemi. Strašně se bála malá volavka, že se jí stane něco podobného.

Tak zůstávala raději sedět doma ve svém rodném hnízdě, kolikrát ani hlavičku nevystrčila, aby se jí nic nestalo a byla převelice nešťastná, protože její sestřičky i bratříčkové vesele skotačili ve vzduchu i ve vodě a ona byla tolik sama a neměla si s kým hrát. Jednou se jí přece jen podařilo najít si věrnou kamarádku. Onehdy ráno, když se volavka probudila, uviděla rybáře, jak usilovně mává ve vodě podběrákem. Pak se nad hladinu vynořila malá rybička a jakoby neslyšně volala o pomoc. Rodiče, bratři i setry, všichni ještě tvrdě spali a tak nebylo koho

zavolat na pomoc. Hladina jezera kolem dokola byla vzdutá vysokými vlnami a i rybářova loďka se v těch vlnách divoce zmítala. Volavka ještě nikdy nezkoušela plavat a vysokých vln se bála tolik, že se celá rozechvěla. Už ale nemohla čekat ani chvíli. Rybářova síť co nejdříve dostihne malou rybičku a pak už jí nebude pomoci. Vystrčila tedy t proutěného hnízda jednu nožku a voda v jezeře byla tak studená, že se začala chvět nejen strachem, ale i zimou. Její rodina stále ještě spala a malá rybička znovu zoufale volala o pomoc. Volavka už dál na nic nečekala zavřela oči, z hluboka se nadechla a poprvé v životě opustila své rodné hnízdo a vydala se širou vodou na pomoc malé rybičce. Zhouply jí první vlnky a srdíčko bušilo strachem, čím více se vzdalovala od hnízda a od rákosí, které jí vždycky skýtalo tolik bezpečí a které pro ní znamenalo máminu náruč hebkou těmi nejjemnějšími pírky. Raději se ani neotáčela. Proti vlnám šlo plavat špatně a každou chvíli jí nějaká spolkla, musela do toho dát veškerou svou sílu. Náhle zjistila, že čím více se vzdaluje břehu, tím jsou vlny menší, už pro ni bylo plavat daleko snadnější. Zezadu doplula k rybářově loďce a začala usilovně přemýšlet, co udělá. Najednou uviděla, jak se rybářův podběrák znovu ohnal po rybičce a už ji měl, uvázla mu v síti, jako ve vedení a jen bezmocně otevírala malou hubičku. Tu se volavka ponořila pod hladinu a bleskurychle svým ostrým dlouhým zobákem udělala v podběráku díru na pěst širokou a než se rybář stačil vzpamatovat schovala rybku pod křídlo a odplouvala s ní zpátky k rákosí. Až tam, v bezpečí rákosí, kde už je nemohl najít ani rozzuřený rybář, který, sotva se vzpamatoval, pustil se za nimi, si uvědomila, co se vlastně stalo a strachy z toho omdlela. Když se pak znovu probrala k životu, uviděla, jak se nad ní sklání celá její rodina a z vody se vnořila malá rybička.

"Chtěla bych ti volavko moc poděkovat, za to, že jsi mi zachránila život, vím co to pro tebe znamenalo, že jsi musela překonat tolik vlastního strachu. Přišla jsi na to, že už nemusíš být zoufalá nad tím, že máš z něčeho strach. Každý se něčeho bojíme. Někdo má strach z vln někdo z létání, ze sebe sama i z vlastních činů. Nejhorší je, když se něčeho bojíme a zároveň po tom toužíme. Nic není horšího milá volavko a co jsem slyšela od své prabáby ryby, i tak velcí a silní tvorové jako jsou lidé se s ze strachu dokážou docela pominout na rozumu. Brzy ale přijdeš na to, že jen když překonáme vlastní strach, dostaneme se o poznání dál a nakonec zjistíme, že to, čeho jsme se tolik báli není vlastně ve skutečnosti ani tak hrozné a, že strach skutečně někdy má příliš velké oči. Někdy nám dává vidět hrůzné věci,

které ve skutečnosti ani neexistují. Celý náš život, život každého tvora na zemi je o překonávání vlastního strachu a ty máš první krok za sebou. Přeji ti ať brzy překonáš i ostatní strachy."Řekla malá rybička a zmizela v hlubinách.

A malá volavka pocítila nekonečné štěstí a najednou už nebyla zoufalá z toho, že má pořád z něčeho strach, najednou byla přesvědčená o tom, že ten strach dokáže sama překonat, už jenom pro ten pocit štěstí, který následuje po každém takovém překonaném strachu, který někdy skutečně nebývá tak hrozný, jak se jí napoprvé zdál.

Alík a kocour

Protože byl Alík slušně vycvovaný pes, nejprve kocoura zaštěkáním pěkně pozdravil.

Jenomže kocour se lekl. Chtl spát, bylo právě po obědě, sluníčko hezky svítlo. Uznejte, co jiného se v takovém čase dá dělat. Proto kocour Mourek nebyl zrovna rád, že jej ruší nějaké psí štěkání. Nejprve otevřel jedno oko a když spatřil dole pod zídrou vetřelce, otevřel rychle i to druhé.

“Haf, haf! pozdravil znovu Alík, byl rád, že má nového kamaráda. Zahrada už mu ani zdaleka nepřipadala tak nudná a opuštěná. Vždyť je v ní tolik skrýší a prolézaček a vůbec míst, kam svého nového kamaráda chce pozvat.

“Člověk tu nemůže mít chvíli klidu”, zavrčel kocour dolů na Alíka a mírně se naježil. To Alíka překvapilo, nechápal, proč si jeho nový kamarád nechce hrát.

“Haf, pojď si hrát”. Zaštěkal Alík znovu na kocoura.

“Vrrr, nech mě spát”. Zavrčel na něho kocour a obrátil se na druhou stranu a zase zavřel oči.

Alík si říkal, jaký je kocour podivný mrzout, takový hezký den a on by jej chtěl celý prospat, to on, Alík, přece nemůže dopustit. Tak se vyšplhal za kocourem na zídru.

Kocour jen uslyšel, jak něco těžkého dopadlo za jeho zády, až se ze zídry vydrolila omítka a písek. Polekal se tak, že vyskočil na nohy a naježil hřbet. Uviděl Alíka, jak stojí naproti němu na zídce a vrtí ocáskem. To už byl vrchol, ten vetřelec, nejen, že jej nenechal spát, ale ještě si dovolil vlézt na jeho území. Kocour měl hned bojovnou náladu, udělal hřbet a začal prskat. Alík, chtěl kocoura udobřit a pejskové, když si chtějí někoho udobřit, na důkaz zakopání válečné sekery, každého musí hned olíznout a jak vás jednou takový pejsek olízne, už se na něho nikdy nemůžete zlobit. Tak i náš Alík se rozeběhl ke kocourovi, aby jej mohl olíznout.

Jenomže kocour začal před ním couvat. Vyplazený Alíkův mokrý jazyk jej vůbec nelákal, couval, couval a najednou zídka končila, Mourkovi se smýkla noha dolů a on spadl a to rovnou do obrovského sudu na zachytávání dešťové vody, který stál pod okapem. Kocour hleděl zoufale nahoru, na kulatý výřez modrého nebe, který mu zpola zakrývala psí hlava. Snažil se vyškrábat ven, ale okraj byl příliš daleko a drápky se mu po zrezivěném plechu jen smýkaly a vydávaly žalostný kvílivý zvuk.

To je průšvih, pomyslel si Alík a přemýšlel, jak by svému novému kamarádovi pomohl ven. Podíval se na svůj ocásek, ale ten byl příliš krátký na to, aby jej zpustli do sudu a kocour po něm mohl vylézt. Pak jej ale znenadání něco napadlo. Seskočil dolů do zahrady a běžel rovnou ke stavení. Hospodyně zrovna po obědě umývala nádobí a Alík jí začal tahat za sukni a zoufale štěkat.

“A hele pejsek” řekla si hospodyně. “Copak chceš pejsku?” pochopila správně, Alík chtěl aby šla za ním.

“Co jsi to prosím tě Mourku zase vyváděl...” žasla hospodyně, když nešťastného kocoura ze sudu vylovila a obírala mu z kožíšku rezavé šupinky.

“Tak ty jsi Mourek, ... já jsem Alík...haf” zaštěkal radostně Alík, a kocoura i hospodyně musel od té samé radosti olíznout.

Mourek Alíkovi poděkoval, vždyť mu vlastně zachránil život, bůh ví jak by to dopadlo, kdyby nepřivedl hospodyně. Tak si Mourek i Alík slíbili, že budou nadosmrti kamarádi a vždycky jeden druhému budou pomáhat.

Jak ulovit rybáře Ivana.

Na břehu řeky Blanice kotvila stará bárka a v ní přebýval rybář Ivan. Žil si už dlouhá léta svým osamělým, nudným životem. Od rána do večera seděl s udicí na přídi své bárky a pozoroval splávek, ten se ale málokdy zhoupnul na vlnkách a někdy za celý den neulovil pranic kloudného. Jeho bárka byla stará, střechu měla děravou, ale ani hubené úlovky a to, že v noci, když usíná, hvězdy mu svítí děravou střechou dovnitř, jako malé lampičky mu nevadilo tolik, jako to, že je docela ale docela sám. Nemá za celý den s kým teplého lidského slůvka promluvit, nemá s kým se o krásný den podělit...

Zase takhle jednou seděl Ivan ve své bárce a díval se na obraz své zarostlé tváře ve vodě, když se jeho splávek poprvé ponořil a vynořil a pak znovu a znovu. Ivan se zaradoval, přece jen nepůjde dnes spát hladový, začal vlasec pomalu navíjet a naráz jej oslnila taková záře, jako by vytáhl z vody samotné sluce.

„Zlatá rybka...?!“ Podivil se Ivan. „Co budu dělat se zlatou rybou,“ zakabonil se „Vypadá že na ní bude ani lot masa, jako na hlemejžd'ovi a s toho se ani jeden nenají.“ Ale jedna malá ryba je lepší než žádná, pomyslel si a už, už hledá v torbě nůž, aby rybce pomohl na onen svět. V tom najednou rybka promluvila lidským hlasem „Ivane, Ivane, nezabíjej mě, jsem kouzelná a mohu ti splnit tři přání.“ „Tři přání...tři přání...“ Mrmlal si chvíli Ivan, ale pak jen mávl rukou „Já na pohádky nevěřím a vůbec plný žaludek je mi přednější než nějaký pochybný tři přání“. A zase vzal do ruky nůž, ale rybka znovu promluvila. „Máš li hlad, jediným přáním můžeš mít tolik jídla, že ho nesníš, i kdybys žil sto let. Mohu proměnit tvou starou bárku v zámořský parník...nechceš to alespoň zkusit, než mě zabiješ...?“ zaškemrala a Ivan o tom chvíli uvažoval, nakonec si pomyslel, že ryba je stejně hubená a malá, taková čudla, a co jednou malou rybou se pořádný chlap nenají a

tak, že to s těmi přáními tedy zkusí. Ať se alespoň pobaví, když už se nenají. Vzal rybu a hodil jí znovu do vody“ Dobře,, řekl, “Dobře, tak to tedy zkusíme, jestli jsi opravdu kouzelná a jestli mi budeš umět splnit tři přání,jenomže, co bych dělal s jídlem, které bych nesnědl ani za sto let, fuj, takové plejtvání, a se zámořským parníkem, tady na malé říčce Blanici, kde je vody sotva po pás.... takové věci já nechci, to mě stačí, to co mám...” rybka se vynořila z vody „Není ale přece jen něco, co bys sis přál...peníze,... každý přece touží být bohatý?“ Ivan mávne rukou“ A to já zase né, peníze vzbuzují závist a když jsi bohatý, je těžké najít si opravdové a upřímné přátele, ne, bohatství přiděluje člověku jen samé starosti. Jednou jsem četl v Rybářském věstníku, jak nějaký můj kolega taky rybář, vyhrál ve sportce 7 milionů, nejdříve byl samozřejmě šťastný, ale pak, když už si koupil vše po čem toužil, přemýšlel, co dál, no, a nakonec zase skončil na tom samém břehu s prutem v ruce, to já tu raději zůstanu sedět rovnou, a nebudu se muset handrkovat s nějakými miliony...” pak se ale zamyslel “No...přece jenom...víš...jsem tu tak sám...s někým bych rád sdílel tohle své místo pod sluncem, nemám s kým prohodit teplého lidského slova...chtěl bych ženu zlatá rybko...“. Rybka přikývla, jako, že to není problém.“Dobře...ale jakou ženu, jaká by měla být...”Ivan dlouho přemýšlel. “Mno...měla by být hodná, taková hospodyně pro domácnost, co člověku ledacos dobrého uvaří...hezká, jo, to by taky měla být... jako obrázek z módních časopisů, aby mě jí každéj záviděl...a měla by umět chytat ryby, aby mě v práci občas zastala...no co, člověk si někdy taky rád prospí...”

„Nic se ty neboj a jdi klidně domů do své bárky, sedni si ke stolu a čekej, však za krátko uvidíš,“ řekla rybka a zmizela, a už se neobjevila, jen kola na vodě po ní zůstala. Ivan pochybovačně pokrčil rameny, ale poslechl, šel domu, posadil se za stůl a čekal. Ani né za pět minut se na dveře ozvalo zaklepání. Ivan se podívil, dlouho už ho na bárce nenavštívila živá duše...kdo pak to může být...opatrně vstal, otevřel a ...a za dveřmi stála...

„Jmenuji se Anna“ napřáhla svou pravici a podívala se na něho laskavými očima...“Všimla jsem si, že tu bydlíte tak sám a tak jsem si dovolila přinést pár povídkových buchet...” a podala mu uzlík.

“Tak děkuju a pojd'te dál, posad'te se...” Vede Annu do kajuty, ta se rozhlíží kolem...“ Hm máte to tu hezký“.

“Dáte si něco k pití...mám tu jen...mám tu jen vodku“. Zasmál se rybář rozpačitě, nebyl zvyklý komunikovat se ženami, celý život mu to dělalo problémy, až si za to často nadával.

“Ne, ne, já nepiju a alkohol už vůbec né.“

Ozvalo nové zaklepaní. Kdopak to může být. pomyslel si Ivan, nejdříve sem celý rok nepřijde ani noha a teď se tu dveře netrhnou, otevřel tedy a. za nimi spatřil další ženu... jak z módního časopisu, napřáhla k němu pravici s dlouhými rudě nalakovanými nehty.

“Jmenuji se Olga“. Ivana ovanula vůně drahého parfému.“Tak...tak...tedy pojd'te dál...“ Pozval jí a její vůně hned naplnila celou kajutu.“ Můžu vám nabídnout něco k pití...“ odsunul jí gentlemansky židli hned vedle Anny. „No, proč né... ale piji jen džusy s nízkým obsahem cukru...pro mou linii, jistě chápete...“ Ivan rychle schoval připravovanou láhev vodky, ze které jí hodlal nalít.

„Vezměte si buchtu...“ Nabídla jí laskavě Anna.“ Jsou povidlové, sama jsem je pekla...“

“Buchtů...?“ Vyrazila ze sebe zděšeně Olga. “Víte vy vůbec, kolik to má kalorií..?“

V tom se na dveře ozvalo další zaklepaní. Všichni tři se po sobě podívali, kdo pak to může být, Olga si zatím po stole začala rozkládat manikúru.“Jen sed'te, já otevřu... „ zvedla se úslužně Anna a otevřela dveře.

“Bydlí tady rybář Ivan?.“ ozval se bodrý ženský hlas za dveřmi. „Ano...jen pojd'te dál. “ Anna přivedla do kajuty ženu v rybářských holinkách a kostkované košili.“ Fuj, tady smrdí nějaká voňavka nebo co...to je jak u holiče...“ pak si všimla odložené lahve vodky pod stolem“ Můžu si nalít.“ Ivan jen bezmocně přikývl. Žena si sama od sebe nabídla buchtu.“ Jo, já jsem Romana. „ Vyprskla s plnou pusou. “A... a ty budeš...musíš být Ivan, co?“. Otřela si mastnou, pocukrovanou ruku do kalhot a napřáhla jí k Ivanovi, Olga její ruku zachytila „ S těmi nehty byste měla něco dělat, má drahá.“ Anna hbitě vzala smetáček a lopatku, aby zametla bláto, které jí opadalo z rybářských holinek. „ A vemte si ještě buchtu...“ „ Jo...jsou fakt výborný...mohla bys mi dát recept...“ „Ano...říkejte mi Anno...recept Vám ráda dám...“ Olga se zmocnila její pravice a už jí nepustila “ Tak tohle by

chtělo gelovou manikuru.“ „No ja nevim , já na tyhle věci moc nejsem...“ Olga ale už na ruku začala roztírat jakýsi krém...“ Takže ty buchy...to je docela jednoduché, na půl kyla mouky třicet deka másla...“

V kajutě bylo náhle štěbetání a bzučení, jako ve včelím úlu a Ivana si zase nikdo nevšímal, opět neměl s kým prohodit teplého lidského slova a navíc si neměl ani kam sednou, ani vodka mu nezbyla, aby se z toho všeho mohl alespoň opít. Měl tři ženy, ale necítil se šťastný. Uchýlil se do nejzazšího kouta kajuty, v uších mu hučelo a rozbolela ho hlava. Lehl si na postel a za chvíli usnul. Zdál se mu sen, sen o tom, jak sedí na břehu řeky a volá „Rybko, zlatá rybko, kdepak jsi?“ ryba se vynoří, celý břeh plane od její záře...“ Copak si přeješ Ivane?“ „Slíbila jsi mi, že mi splníš tři přání, takže já bych měl teď to druhé s dovolením...proboha tě prosím zbav mě těch ženských...Já už nemůžu, už mě z toho jejich štěbetání bolí hlava...vem si je zase zpátky, pochopil jsem konečně, že je lepší být sám...“Rybka se zachmuřila, voda v řece potemněla. „To nejde Ivane, své tři přání už jsi dávno vyslovil...“ „Jak vyslovil, přece jsem vyslovil jedno...abych měl ženu...“ „No jo, ale chtěl jsi hospodyni, co ti bude vařit a tou je Anna, pak jsi chtěl krásku, jako z módního časopisu a tou je Olga, no, a nakonec...“ Ivan se chytil za hlavu, konečně mu to celé došlo“ Takže ty tři strašlivé, upovídáné ženské, jsou ta má tři přání...to není fér rybo...!!“ Ale rybka už ho neposlouchala a zmizela zase v řece.

“Co já mohl mít...jídlo, že už bych se nikdy nemusel o nic starat...parník jsem mohl mít...a mám... tohle...“ Lamentoval si, až se z toho nakonec docela probudil. A hele...rozhlíží se kolem, je zase ve své kajutě a co víc, je v ní docela sám... jeho kajuta byla docela, ale docela prázdná. Ivan se zaradova, že se mu to všechno jenom zdálo, že to byl jen zlý sen a byl rád, že je zase vše při starém. Ticho a klid si ale nevychnutával dlouho. První do kajuty vběhla krásná Olga a vůně jejího parfému se hned rozprostřela všude kolem „Ahoj Ivánku, ty jsi ale ospalec, nevíš, že venku je tak krásně.“ Za ní se dovnitř vtiskla Anna“ Připravila jsem ti snídani Ivánku...“ dala mu do ruky velikou stříbrnou mísu, ale než jí stačil otevřít, vešla dovnitř Romana s rybářským prutem v ruce. „ Chytila jsem ti rybičku, abys sis mohl pospat...“ Ivan v neblahém tušení otevřel poklop stříbrné mísy, ozářila jej prudká záře, jakoby od samotného slunce. Ivan uviděl zlatou rybku obloženou bramborovými hranolky s kouskem citronu v malé tlamičce...“ Každý den ti ulovím rybičku, aby sis mohl pospat" řekla Romana... “a já ti jí

připravím tak, jak jí máš rád, s hranolkami a citronem,“ řekla Anna. „No, jak se ti to líbí, Ivánku“ přidala se Olga“

“My teď tu s tebou už zůstaneme a budeme se o tebe starat... vařit ti a uklízet...” dodala Anna a nabrala mu na vidličku kousek smažené ryby, zlaté ryby... a v kajutě zase bylo radostného hovoru, štěbetání a bzučení, jako v úle a Ivanovi, tomu nezbývalo než vzpomínat, vzpomínat na dobu, kdy byl tak krásně a spokojeně sám...